

Autor: Karel Veliký

Benthamská užitečnost, tato ctnost vyplývá ze zisku a ztráty, snižuje Boží svět na mrtvý, nerozumný stroj, nebeskou nekonečnou duši člověka na jakousi váhu k odvažování sena a slámy, radostí a žalů. – A ptáte-li se mne, zdali Mahomed nebo tito podávají žebráčtější a falešnější názor na svět, na člověka a na jeho poslání, odpovím vám, že ne Mahomed! Thomas Carlyle*

Ve své stejnojmenné stati Karl Richter, člen NPD, předkládá k úvaze několik bodů. Ten nejdůležitější se týká údajné cizosti muslimské soustavy hodnot, tak jak ji podává Korán (= dosl. „čtení“ nebo „to, co je třeba číst“), k Evropě. Richter připomíná, že z Orientu však bylo do Evropy přeneseno i křesťanství a lze argumentovat, že v našich zeměpisných šířkách proto nemá co pohledávat, což také mnoho novopohanů, vyznavačů původních, nesnadno rekonstruovatelných indoevropských kultů, po více než sto let činí. Jenže křesťanství se kdysi v Evropě prosadilo jako „vůdčí kultura“ (proč, to je jiná, nelehká otázka) 1] a během své „asimilace“ se toto někdejší polootrocké semitské náboženství pouště a ulice, náboženství nevzdělaných, „slabých a ponížených“, stalo projekčním plátnem, do nějž nejskvělejší z rodilých Evropanů promítli své duchovní, mocenské a umělecké stavby či projekty (*translatio* Svaté říše římské, křížové výpravy, katedrály, středověké chorály, barokní chrámy a duchovní kantáty aj.). 2] Díla v mnoha ohledech nesrovnatelná, v lidském měřítku nepomíjivá, historicky pak umocňující sílu i svéráz „výrazu“ velké části bílé rasy. 3] Oprávněně se tak nabízí otázka, zda a proč by se Korán mohl či nemohl pro nynější duchovně, mocensky i umělecky vyhořelé či zmatené Evropany v budoucnu stát obdobně silným zdrojem inspirace jako druhdy bible (= dosl. „kniha“)?

A kdo z národně/etnicky cítících Evropanů se bezmyšlenkovitě nechává vtáhnout do promuslimské hry, kope ihned za Washington a zájmy jeho „žlutých eminencí“. (viz David Myatt)

Dnešním Evropanům může být islám příkladem svou bojovností (**tolerance je pro něj stále ještě největší slabostí, tzn. zlem**), jejíž účinnost a přesvědčivost s pomocí kapitalistické logiky „volného trhu“ násobí západní technologie. Tvzení, že většina muslimů je pokojná, popř. že značná část z nich ráda svého proroka vymění za podíl na komerčním blahobytu, odpovídá pravdě jen v optice demokratické ideologie. **Fakticky jsou to vždy malé, pevně organizované elity, které dávají kultuře pravý ráz čili povahu a pohyb („dynamiku“).** Válečnický étos, založený na hluboké jistotě, kterou jeho nositelům dává „svět Koránu“, je nyní – ať se nám to líbí nebo ne – zřejmě jediným důsledným a opravdu ještě živoucím – vitálním – rivalem hmotářského *american way of life*. Mohamed je přitom ctěn nejen jako původce svatého textu, nýbrž i jako vojevůdce! „Líbí se mi na Mahomedu, že je úplně prost všeho pobožnůstkářského fňukání. On je strohý“, pochvaluje si Carlyle. A je to

právě tento bojovný postoj, co na islámu z velké části přitahuje – fascinuje – i dnešní mladé muže nejen mezi muslimy. 4] **A kdo z národně/etnicky cítících Evropanů se bezmyšlenkovitě nechává vtáhnout do protimuslimské hry, kope ihned za Washington a zájmy jeho „žlutých eminencí“.**

Také v ostatních bodech vybízí Richter ke střízlivému, jasnému pohledu, třeba když se táže:

Jsou šátky muslimek v evropských ulicích opravdu nepatřičnější než vulgární „look“ prostitutek, kopírovaný náctiletými místními děvčaty, a nikoli už jen těmi nejprostšími, z afroamerické klipové „pop-kultury“? Vždyť evropské ženy nosily dlouhé sukně, čepce a šátky po staletí (zatímco teď i ty babské, které se držely do 60. let minulého století, vystřídaly zhusta bizarní, nevkusné, přežele kokrhely podivných barev)! Může snad muslimský vous urážet nebo děsit víc než „domácí homodějky, transky, S/M“ a jiné vykroucené „subkultury“, těšící se ve „svobodném světě“ z medializace a jiné podpory? Může muslimská modlitebna znechucovat víc než nájezdy létajícího europebsu, jemuž systém umožňuje víkendové zvracení tisíce kilometrů od domova? A skutečný problém, totiž hrozba (naprosto vážná!) *přenárodnění* Evropy, má s islámem v jednom málo co do činění. Není přece jeho vinou, že autochtonní Evropané neplodí dost dětí, že muslimské komunity a enklávy jsou třikrát čtyřikrát plodnější?! Není ani jeho vinou, že původní Evropané nemají dost politické vůle, vojenské kuráže nebo že postrádají účinné *religio* čili duchovní pouto, které by je spojovalo silněji než barva pleti a civilizační stránka kultury, produkt spekulativního intelektu 5] jejich technovědných, obchodních a vůbec buržoazních elit posledních dvou třít staletí. Černý Petr je na naší straně...

Scénářů evropského vývoje se dle Richtera nabízí několik. Vedle (nyní nejpravděpodobnějšího) postupného *přenárodnění*, tzn. rozplynutí původního vykořeněného evropského obyvatelstva v milionových masách barevných kolonistů, kolonizátorů a jejich potomků (Spenglerova *feláhizace*), je to *restaurovací* – tedy obroda křesťanských (historických) i pohanských (etnických) kořenů: *návrat k identitě*, který by měl vést k hromadnému odsunu alogenních, popř. **k dlouhodobým multikulturním a rasovým válkám, kdyby se repatriace z nějakého důvodu ukázaly neproveditelné** (Fayeho *reconquista*). 6] Vyloučit však prý nelze ani *evoluční* řešení, totiž postupný vzrůst evropského, lépe, „evropeizovaného“ islámu, který by pro Evropu 21. století mohl znamenat totéž, co ve století pátém křesťanství – novou éru (bez všudypřítomné lichvy, pornokracie, relativismu, duchovní prázdnoty společnosti?), jinou dynamiku (zvýšení porodnosti bělošských matek, stažení US-Army z kontinentu?), jinou perspektivu (změna právní reality, revize židovské otázky?). V tomto směru již pracovali nebo pracují nadnárodní Islamic Council for the Defense of Europe, který založil Tahir de la Nive, Cercle Sol Invictus kolem Arnauda Guyot-Jeannina ve Francii, Associazione Islamica Ahl-Al-Bait s listem *Il vero Islam* bývalých národních revolucionářů v Itálii (konvertovali v 80. letech po islámské revoluci imáma Chomejního), 7] převážně rovněž italská síť Claudia Muttiho, autora programatického spisku *La funzione dell'Islam e l'occidente* [Funkce islámu a západ] s jehož synem Sulejmanem nedávno hovořili

vlastenci z Červenobílých, b] milánská Comunità Religiosa Islamica Italiana (CO.RE.IS) vedená šejkem Abd al-Wahidem Pallavicinim (viz také milánské Centro studi metafisici), Gejdar Džemal z „islámského výboru“ v Rusku, časopis Al-Fadschr – Die Morgendämmerung, hlasatel islámské revoluce v Německu, Martin Schwarz a jeho Eiserne Krone v Rakousku aj.

Tak jako tak, islám je výzva! KV

Zdroj: *Junges Forum* č. 3/2004, „Der Islam und die Rechte“ [Islám a pravice].

Poznámky:

* Wikipedie zamlčuje, že Bentham, obhájce lichvy a libertář, na základě jehož nauk se někdejší „Occident“ stal nynějším „Westem“, byl Žid...

Jisté je, že přijetí křesťanství bylo rozhodnutím tehdejších evropských politických elit a lid se mu dlouho bránil. Zato škála odpovědí, v jakém stádiu rozkladu „indoevropské“ pohanství období „stěhování národů“ vlastně bylo, je neobyčejně široká – už vzhledem k zeměpisné rozloze od Islandu po Novgorod.

Nakolik křesťanství přeformovalo či rozvinulo samo evropské myšlení a cítění prostřednictvím jemností scholastických *spekulací*, pojmů hříchu, viny, soucitu a svědomí, o tom svědčí právě jeho projevy ve viditelném světě. Proto jsme toho názoru, že ne evropský člověk křesťanství, ale naopak křesťanství vděčí evropskému člověku! Vždyť čím je křesťanství v Africe?

Závěr z předchozí poznámky lze pochopitelně aplikovat i na *Sonderweg* („zaostalost“ či „deficit“ v západní perspektivě!) většiny Slovanů, nejen těch pravoslavných, což pro našince bývá zdrojem mučivých, nekonečných úvah a pří (viz po rozpadu SSSR rychle obnovené napětí mezi ruskými „slavjanofily“, „západníky“ a „eurasijci“).

Peter Kreeft, *Ökumenischer Džihad? Religionen im globalen Kulturkampf*, Augsburg 2003.

Titus Burckhardt však uvádí, že „původní smysl slova *intelekt* je schopnost daleko obsáhlejší než rozum a myšlení, schopnost, jež zahrnuje i n t u i c i nadčasových skutečností“ (srv. sborník *Člověk tradice 2*, Praha 2011, str. 94), takže je synonymem řeckého *nous* nebo *al-‘aql* v islámské tradici.

Příklad poválečného odsunu miliónů Němců – našich etnický (tj. rasově-kulturně) velmi blízkých sousedů – z míst, kde žili a která kultivovali po stovky let, dovoluje nahlížet na odsun cikánů, Vietnamiců a jim podobných cizích menšin s historickým optimismem!

Zásadní text této skupiny je *Sciismo e imperialismo: L’Islam Sciita come alternativa radicale all’imperialismo nihilista della modernità occidentale* [Šiitsví a imperialismus: šiitský islám jako radikální alternativa k nihilistickému imperialismu západní modernity]; hlavní teze: současný západní systém hodnot nemá smysl, neboť svým nositelům neumožňuje přetrvat, je tedy třeba ho nahradit něčím životnějším.

b. Claudio Mutti zprostředkovává svými tituly „evropský rozměr islámu“ asi nejuceleněji: *Islam ed Europa*, *L’Islam e il Graal*, *L’Islam e l’eredità bizantina*, *Il Fascismo e l’Islam*, *Il Reich e l’Afghanistan* aj.